

ΑΙ ΠΑΕΟΝ ΑΙΜΑΤΗΡΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ ΑΒΒΑΣ-ΣΑΪΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΟΥΓΕΝΟΤΟΙ

Μιά φρικτή σελίδα της Γαλλικής Ιστορίας. Ένας σατανικός και αιμερόβης κληρικός, Αι σφαγιά των Ουγενότων, Διωγμιά, βασιανιστήρια, φρικαλεότητες. Τα άπειρα θύματα του άββά Σαΐλα. Ο προφήτης Λακουάτ. Τό θάυμα της απέδρασέως του. Ο λαός εξεγείρεται. Ο Σαΐλα εν μέσω των φλογών. Τόν μαχαίρώνουν και έμως εξακελειθεΐνά φέλην!.. Τό τέλος του, κλπ. κλπ.

Στους αναγνώστας μας δέν μπορεί παρά νά είνε γνωστά τά μαρτύρια και οι διωγμοί που υπέστησαν στη Γαλλία οι λεγόμενοι Ουγενότοι, τους οποίους κατά τόν οστανό βεδομον αιώνα ο καθολικός κληρός χαρακτηρίσζε ως αρετικούς. Σ' αυτούς τους διωγμούς εναντίον των Ουγενότων διακρίθηκε τότε ένας άληθινά σατανικός κληρικός, ο οποίος παρείμεν περίφορος γιά τήν άρρώδητά του, ο άββάς Σαΐλα.

Οι Ουγενότοι είχαν τεθή τότε και από τήν Έκκλησία, αλλά και από τό Κράτος, έκτος νόμου και ειδικοί άπειταίμενοι εστάθησαν στις διάφορες επαρχίες γιά νά τους καταδιώξουν και νά τους καταπολεμήσουν. Ένας απ' αυτούς τους ειδικούς άπειταίμενους ήταν και ο άββάς Σαΐλα.

Τά όργια τά όποια διέπραξε τότε α'τός ο άκαίσιος κληρικός, θά μείναν ανεξδιήγητα. Άσπάζε τά παιδιά από τήν άρχαλιά των πατεράδων και τών μαμάδων τους, τά έβλεπε μέσα στά μοναστήρια, και έκει, γιά νά τ' απαλλάξη, όπως έλεγε, από τήν αίρεσι, τήν όποια είχαν κληρονομήσει από τους γονείς τους, τά υπέβαλλε σε τέτοια φρικαστικά βασανιστήρια, όστε τά άίμοια μικρά δέν μπορούσαν πια νά άνθέξουν και επέθαναν...

Ο Σαΐλα έμπαινε μέσα στα δωμάτια των έτοιμοθάνατων Ουγενότων, όχι γιά νά τους παρηγορήσει, αλλά γιά νά τους απειλήσει και στις τελευταίες τους άνομή στιγμές. Έσχεζε πάνω από τό προσεγγιστικό τους σαν άγγελος της έποικουρίου όργης και τους έλεγε ότι σε περιπτώσι που θά πέθαιναν, χωρίς ν' αποκηρύξουν και ν' άπαρηγοήν τήν αίρεσι τους, έκτός του ότι ή ψυχή τους θά πήγαιναν ολόμοια στην κόλασι, τά πτώματα τους θά έταφώνονταν στους δάσιους και θά πεπώνονταν κατόπι στα χωράμια γιά νά τά φάνε τά σκυλιά και τά σαρκοβόρα θύματα...

Έπειτα από δύο χρόνια ο άββάς Σαΐλα διορίσθηκε άρχιερός στη Σεδέν της Γαλλίας και εξεκοιμήθηκε τους άρχιους διωγμούς τον εναντίον των προτεσταντών Ουγενότων. Δέν πενοίσε μεμα χωρίς νά συλλάβη, χωρίς νά βασανισθ, χωρίς νά αποκεφαλισθ έναν Ουγενότο. Μιά προτεστάντρια, που ο λαός τήν ελάτρει σαν μία άγια γυναίκα, ο άλαίσιος αυτός άρχιερός διέταξε και τήν έξωρειν στο Μοντελί. Μιά άλλη, που λεγότανε Φωαζάσιζ Μορέ, διέταξε και τήν αποκεφαλισθ. Τόσα ήταν τά κακοσχημάτια που είχε διατάξει, όστε, φοβούμενος ότι από τέλος δέν θά τον άφαιραν ζωντανά οι Ουγενότοι, διέταξε και του έτοιμάσαν τόν τάφο τον στην εκκλησία του Άγιου Γερμανού.

Και πράγματι, ο άββάς Σαΐλα τιμωρήθηκε από τέλος όποιος του έπρεπε γιά τις άνομίες του. Το πράγμα συνέβη ως εξής:

Υπήρχε τήν εποχή αυτή ένας άνδρας, τόν όποιο εξαιρετικά εκτιμούσαν και αγαπούσαν οι Ουγενότοι. Τόν θεωρούσαν γιά πρώτη τήν γιά άγιον άνδρα και δοξάζονταν στο όνομά του. Ο άνδρας αυτός λεγότανε Λακουάτ. Η γάμη του είχε εξακληθώ τόσο πολύ, όστε ο άββάς Σαΐλα διέταξε από τέλος νά τόν συλλάβουν και νά τον κάψουν ζωντανό. Τόν συνέλαβαν πράγματι και τόν έβλεσαν στη φυλακή. Τήν παραμονή όμως τής ημέρας που είχε ορισθί γιά νά τόν άνεβάσουν στην πυρά, ο Λακουάτ ξεψαγιάσθηκε μέσα από τό κελλί του, χωρίς κανείς ποτέ νά μπορούσε νά εξακριβώσθ πως άκαίσιος συνέβη τουτό. Οσοδήποτε ο λαός έπίστεψε ότι οι άγγελοι και τό Άγιο Πνεύμα τόν είχαν άρπάξει από τήν φυλακή του και τόν είχαν σώσει από τους δήμιους του, ενώ εκοιμάτο...

Ο Λακουάτ όρκισε τότε νά γυρίσθ ασύλληπτος και νά φαναθίξ το λαό. Ο λαός τότε, στη Γαλλία όποις και σ' όλον τόν κόσμο, ήταν θρησκόληπτος και προληπτικός. Έπίστεψε λοιπόν τυφλά στον προφήτη. Ο Λακουάτ άποκαλούσε Αντίχριστο τόν άββά Σαΐλα και συμ-

βούλενε δημοσία τους πιστούς νά τόν σκοτώσουν. Στο τέλος ο λαός έφανατίσθηκε τόσο πολύ, όστε ξεόπισε μία μεγάλη εβανότασι και ο όχλος συγκεντρώθηκε και άρχισε νά προχωρή προς τό μεγάλο όποι έμνε ο άρχιερός. Όλοι ήταν άπληρόμοιο μέ δροπένια και μέ σταδιά. Μερικοί μάλιστα είχαν και πυροβόλα όπλα.

Όταν έπήγαν και είχαν στον άββά ότι ο όχλος ερχόταν μέ διαθέσεις εξαιρετικά απειλητικές, έκινους ένόμισε πως ήταν καμιά διαδηλώσι ανάξια λόγου, που ερχότανε νά του ζητησθ νά άπελευθερώσθ εξη Ουγενότας που είχε κλεισμένοι στη φυλακή. Διέταξε λοιπόν τόν άρχηγό τής φρουράς νά διακοπήσθ τους διαδηλώτας.

Οι διαδηλώται έφθαναν σε λίγο και οι άνδρες τής φρουράς επυροβόλησαν. Ένας Ουγενότος έπεσε νεκρός και μερικοί έπληγώθησαν. Τότε όμως τό πλήθος εξαγοιμήθηκε περισσότερο. Έστισσε όδοφράγματα και έφερε τή φρουρά σε πολύ δύσκολη θέσι. Από άνδρασοι ήταν επί κεφαλής του: Ένας Λαυτόρ, τόν όποιο τόν πατέρα είχε διατάξει νά θανατώσουν ο άββάς Σαΐλα και ένας Σεργιά, τού όποιου είχε επίσης διατάξει νά θανατώσουν τό μονάχιό του γιού του.

Και οι δύο τους διαφύσαν εκδίχασθ. Οι στρατιώται δέν μπορούσαν πια νά άνταπαθούν στο εξαγοιμώμενο πλήθος και άνατράγαν σε μία χαμηλή πάλια, κάτω από τό δωμάτιο όποιου ο άββάς έβγαυε τήν προσευχή του μαζί μέ τους άρτητές του. Έλευθέρους πια ο όχλος όρκισε μέσα στο κτίριο.

Η πρώτη σκέψη τους έπήγε στους όμοιδάτες τους, που ο σατανικός άρχιερός κρατούσε κλεισμένους στα κτόγια του. Έπειτα από πολλές αναζητήσεις τους βοηγαν μέ τά πόδια δεμένα μέ βασιειά αλυσίδες. Ήταν τρία άγόνια και τρία κοριττά, δεκαέξη έως έξοσι χρόνων, που είχαν από τά βασανιστήρια μισοσπασμένα τά κοκκία και μόλις μπορούσαν νά κρατηθούν στα πόδια τους.

Όταν είδαν τά άξιολογήνητα αυτά θύματα, οι Ουγενότοι εξαγοιμήθηκαν περισσότερο κ' έβάλαν φωτιά στο κτίριο. Σε λίγο, ενώ τό κτίριο καγότανε, ο άββάς Σαΐλα παρουσιόστηκε έξωμια κατάνικτος έμπρός στο φανατισμένο πλήθος. Και τότε μία μονάχη κραυγή άντήχησε απ' άκρη σ' άκρη:

— Θάνατος στον άρχιερά! Θάνατος στο δήμο!

Αυτή όμως τή στιγμή ο Σεργιά όρκισε προς τό μέρος του Σαΐλα, έπρωικσε τά χέρια επάνω του και έφώναξε:

— Άδελφοί, μη τόν άγγίξετε! Θμηθήτε τά λόγια του Σωτήρος. Δέν πρέπει νά σκοτωθί. Πρέπει νά ζήσθ και νά βασιανισθί γιά τά κριμάτια του!

— Όχι, όχι! ο'όχλιασε τότε τό πλήθος. Πρέπει νά σκοτωθί άλύπητα, όποις έσοτόνε χωρίς οίκτο! Θάνατος στο δήμο!..

Ο Σεργιά όμως έπέμεινε:

— Σιωπή! τους έφώναξε. Ο Θεός μιλάει μέ τό στόμα τό δικό μου, αδελφοί μου! Άν αυτός ο άνδρας δέχεται νά μέ ακούσθ και νά γίνη ένας ταπεινός πατάς σ' ένα μοναστήρι, όποι νά προσεχέται και νά μετανοή, άς τού χαρισόμε τή ζωή. Άς καταλάβη μονάχος του που βρισκεται ή Πίστι ή αλήθινή!

— Έλτε νά γίνω Ουγενότος; Νά γίνω κ' εγώ αρετικός, αυτό ελεγε; — Όχι, καλύτερα νά μέ σκοτώσετε χίλιες φορές!..

Δέν εφρότασε νά τελειώσθ. Ο Λαυτόρ έπρωικσε ένα τρομερό δικαιο μαχαίρι που κρατούσε και τό κατέβασε μέ όσην επάνω στο στήθος του άρχιερός.

— Πέθανε λοιπόν τότε! Έκράυασε. Νά γιά τόν πατέρα μου που έθανάτωσε! Νά! Νά! Έπειτα έδοσε τό ίδιο ματωμένο μαχαίρι στο Σεργιά.

— Εκδικήσου! τού φώναξε. Ο άββάς Σαΐλα δέχτηκε κατάνικθα τό

"Άγγελοι τόν είχαν άρπάξει απ' τή φυλακή ενώ εκοιμάτο!.."

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Μιά προεκλογική περιοδείκ. Τὸ θαυματουργὸν βιολί. Ἡ ἐργατικότης τοῦ Δεληγιάννου. Ἡ πάρλα τοῦ Συγγροῦ. Στὸ Βάλτου τὰ χωριά. Ἐνας ἐμπνευσμένος λόγος, κτλ.

Κάποτε ὁ Δεληγιάννης βγήκε νὰ κάνει περιοδεία μαζί μὲ μερικοὺς φίλους του στὴν Κινοουρία, ὅπου δὲν εἶχε παρὰ ἐλαχίστους ἀπαδόν. Ἐτοί στὰ χωριά, ἀπ' τὰ ὅποια περνοῦσε, δὲν τὸν ἔδιναν καθόλου σημασία. Πηγαίνοντα γιὰ τὸ χωριὸ Ἅγιος Πέτρος, ὅπου δὲν ἐπεριμενε νὰ βοηθ. καλύτερη ὑποδοχή, φρόντισε νὰ πάρῃ μαζί του ἕναν τυφλὸ βιολιτζή καὶ μπήκε μαζί μ' αὐτὸν καβάλα στὸ χωριό. Οἱ κάτοικοι μόλις ἄκουσαν τὸ λάλημα τοῦ βιολιῦ βγήκαν ὅλοι ἀπ' τὰ σπίτια τους κ' ἔτσι σχηματίσθηκε γύρω του μιά ἐπιβλητικὴ συνοδεία. Σὲ λίγο ὁ Δεληγιάννης ἔβγαλε λόγο, ὁ ὅποιος τότεν ἐντύπων ἔκανε, ὥστε τὸ Κόμμα του ἦρθε πρῶτο στὴν Κινοουρία κατὰ τὴς ἐκλογές. Ὅταν ἔμαθε τὴ νίκη ὁ Δεληγιάννης εἶπε :

— Στὴν Κινοουρία ἐνεκήσαμε ὅπως οἱ Σπαρτιάται μὲ τὸν Τυρταῖον ἐπὶ κεφαλῆς!...

***

Ὁ Δεληγιάννης διηγεῖτο στοὺς φίλους του συχνὰ ὅτι ὅποσοδήποτε κ' ἂν πηγαίενε στὸ ὑπογυεῖο του καὶ γιὰ ὁσοδήποτε σοβαρὰ ζητήματα κ' ἂν συζητοῦσε μαζί του, δὲν ἔλιζότανε καὶ δὲν ἀπέκρινε ποτέ. Ὅταν μάλιστα ὁ ἐπισκέπτης φρεγγε, ἐπανελαμβάνανε τὴν ἐργασία του ἐντελῶς ἡσυχος.

— Ὅταν ὁμως ἐρχόταν ὁ μακαριτὴς ὁ Συγγρός, ἔλεγε γελώντας ὁ Δεληγιάννης, ἀμέσως κατόπιν πρέπει νὰ βγῶ περὶατο, γιατί ἂν δὲν ἔπαυαν λίγο ἀέρα, θύσασα ὑστερα ἀπ' τὴ φλυαρία του...

***

Ὅταν περιόδευε κάποτε ὁ Δεληγιάννης καὶ βρισκόταν ἔξω ἀπ' τὸ Βάλτο, εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ σπίτι, στὸ δρόμο, ἕνας κήριος ντυμένος ἐφοπασακα, μαζί μὲ κινιὰ τριανταριά τοσιάνηδες. Ἦταν ὁ δημοδιδάσκαλος μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ κ' εἶπε βῆθ' νὰ τὸν προσφωνήσῃ.

— Ὅταν ἐτελείωσε ἡ προσφώνησις τοῦ δασκάλου, ἔλεγε ὁ Δεληγιάννης, ἦμουν ἐξαεριστὰ ἐμφωνιασμένους ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τῆς γῆσο φύσεως κ' ἀπὸ τὴν ἀπλοϊκότητα τοῦ ἐδαφιοῦ ἀκροατηριοῦ. Ἀπορῶσια λοιπὸν νὰ βγάλω κ' ἐγὼ λόγῳ, κ' ἴσως ἐκείνη τὴ φορὰ νὰ μίλησα εὐχλωτότερα ἀπὸ κάθε ἄλλῃ. Δὲν εἶχε νὰ κἀμὴ πὸς μιλῶσα σὲ περιορισμένο κῆλο ἀερατόν. Ὁ λόγος μὲν ἐκείνος ἐκατήθηρε ἀπ' τὸ γραμματεῖα μου, τηλεγραφηθήκε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐδημοσιεύθηκε σ' ὅλες τὴς ἐφημερίδες...

χτύπημα, μὴ δὲν ἔβγαλε μιλιά. Τὸ ῥάσο του δὲν μάτωσε καθόλου. Ἐσπῆρωσε μονάχα τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἐπρόφερε μερικά λόγια ἀπὸ τοὺς ψαλμοὺς :

— Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κυριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου!

Μὰ καὶ πάλι δὲν ἐπρόλαβε νὰ τελεῖωση. Ὁ Σεγαῖ ἐσπῆρωσε τὸ μαχαίρι καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα δυνατὸ χτύπημα.

— Νά, εἶπε χτυπώντας, Πάρε κ' αὐτὴν γιὰ τὸ γινὸ μου ποῦ ἐθανάτωσε!

Ἐδῶσε ὑστερα τὸ μαχαίρι σὲ ἕναν τρίτο φανατικὸ Ὀγγενότο. Ὅτε ὁμως αὐτὸ τὸ χτύπημα δὲν ἦταν θανατηφόρο. Ὁ ἄδβας ἐμφύθισε καὶ πάλι μερικά λόγια ἀπὸ τοὺς ψαλμοὺς. Τότε ὁμως ὁ τρίτος ὠν ἐπληθίσσε καὶ τοῦ κατέφερε μιὰ τρίτη μαχαίρα.

— Νά, εἶπε, πάρε κ' αὐτὴν γιὰ τὸν ἀδελφὸ μου, ποῦ ἔβαλες νὰ κἀμὸν ζωντανὸ!

Αὐτὴν τὴ φορὰ τὸ μαχαίρι εἶχε βῆθ' τὴν καρδιά. Καὶ ὁ ἄδβας Σαυλά ἔπεσε μοιρομυρίζοντας :

— Κύριε, μνήσθητί μου ἐν τῇ ἐπισταλαγγί σου!... Καὶ ἔσπῆρῃσε.

Ὁ θάνατός του ὁμως δὲν καθιστοῦσε τὸ μανιασμένον ἐκείνον πλῆθος. Καὶ ὅλα ἐπέρασαν, ὁ ἄδβας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ ἔδωσαν ἀπὸ μιὰ μαχαίρα στὸ πτόμα τοῦ ἄτασιου ἐκείνου κληρωθ, συνοδεύοντας ὁ καθένας καὶ μὲ μιὰ κατάρα τὸ γυτῆμά του.

Ἐνοεῖται ὅτι τὸ πρῶμα δὲν ἔμεινε ὡς ἐδῶ. Γιατὶ ἀργότερα κατέφθασαν τὰ στρατεύματα καὶ ἐπικολούθησε μιὰ ἀγρία σφαγὴ τῶν Ὀγγενότων. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ Γαλλία αἰματοκυλιότανε ἀπ' ἀκρῇ σ' ἀκρῇ. Σὲ δεκάδες χιλιάδες ἀνέχροντα τὰ θύματα τοῦ ἐμφυλίου αὐτοῦ θρησκευτικοῦ σπαραγμοῦ!...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀπάντησις πληρωμένη

Ἐνας ὄχι καὶ τόσο ἰκανὸς διοικητὴς τάγματος, κατὰ τὸ 1883, ὅποτε ἔγιναν ἡ γνωστὴς στὸ Καραλή-Δροβὲν συγκρούσεις, διαταχθεὶς νὰ ἔξενιθῆ ἐντὸς δύο ὡρῶν, «μὲν» ὄλης τῆς ἀπ' αὐτὸν δυνάμεως, φώτισε τηλεγραφικῶς τὸν τότε ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ τῆς Θεσσαλίας ὁποστράτηο Δημητριάδην Γοῖβαν :

«— Εἰς ποῖον νὰ παραδώσω τὸ... θρασευτήριον;»

Καὶ ὁ Γοῖβας τοῦ ἀπάντησε τηλεγραφικῶς :

«— Παραδώσατε διοίκησον τάγματος εἰς ἀρχαιότερον ἀξιωματικόν, ἀνάλαβετε διεύθυνσον θρασευτήριον, ἀναμεινάτε ἀφ'ἑν διαδοχοῦ σοῦ καὶ ἐκτίσατε, μετὰ τοῦτο, ποιήσον τεσσαρακονθήμερον φυλακίσωσας.»

Ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἦτταν κχι τὴν... φυλακίση

Κατὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ, ὁ Γοῖβας ἔστειλε ἕνα σύνταγμα στὰ σύνορα, ὑπὸ τὴν διοίκησον ἀνωτέροῦ ἀξιωματικοῦ. Πρὶν τὸ σύνταγμα ἀναχώρησι, τὸ προσφώνησε μὲ λίγα λόγια, συστήσας τὴν ἐκπλήρωσον τοῦ καθήκοντος σὲ ἀξιωματικὸν καὶ δούλοισιν.

Τότε πετιέται ὁ διοικητὴς τοῦ συντάγματος καὶ τὸν ρωτᾷ :

— Ἀρχηγέ, ἔαν νικήσωμεν τοὺς τερῆνοῦς, ἔως ποῦ πρέπει νὰ τοὺς καταδιώξωμεν;

— Ἐως τὴν Κοζανὴν Μηλιά, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γοῖβας.

— Καὶ ἔαν νικήθωμεν, Ἀρχηγέ;

— Σαράντα ἡμέρες, φυλακίση, κχιε ἀντισυνταγματάρχη, τῆς ποιῆσε ἀρχομένης ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς!...

Ἀρρώστιας ἀπὸ φέβο

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, ὁ Γοῖβας ἔμαθε ὅτι ἕνας ἐνομοτάχης τῆς χωροφυλακῆς φοβήθηκε νὰ παρακολουθήσῃ τὸ λοιπὸν Σῶμα στὸ πεδῖον τῶν συγκρούσεων καὶ ἔμεινε πίσω προσποιούμενος ἀσθενία.

Ἀέσιος, χωρὶς νὰ γασῇ γαστρ., πάει στὸ μέσο ποῦ βρισκόταν ὁ ἐνομοτάχης, τὸν ἔξετάζει μ' ἕνα γυαλὸ καὶ μιλῶν βεβαιώθηκε ὅτι ἡ ἀσθενία του ἦταν ψεύτικη, τὸν καθήρσε αὐτοστιγματῆ ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ ἐνομοτάχου καὶ τὸν ἀπέβαλε ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ.

— Ῥώψε τώρα, τοῦ εἶπε, στὴ μάνα σου, νὰ σοῦ σταλῆ ἄλλα ροῖχα ν' ἀλλάξῃς, γιατί ἀπὸ ποῦ φορεῖ εἶνε τοῦ στρατοῦ καὶ θέ τὰ ἀρήσης ἐδῶ πέρα!...

Τὰ καθήκοντα τοῦ φρουράρχου

Ἄλλη μιὰ φορὰ πάλι, σ' ἕνα κατῆ-ἀνῆ τῆς Λαρισιοῦ, ἔγινε κάποια συμπλοκή, ὁ δόρυθος τῆς ὁποῖας ἔκαμε τὸν τυχαῖος διερχόμενον ἀπ' ἐκεῖ φρουράρχον Λαρισιοῦ Ψ... νὰ παρέυθῃ αὐτοπροσώπως καὶ νὰ χωρίσῃ τοὺς συμπλακέντας.

Ἄμα τὸ ἔμαθεν ὁμως αὐτὸ ὁ Γοῖβας, ἐκάλωσε ἀμέσως ἐνόπιον του τὸν φρουράρχου καὶ τὸν τιμώρησε μὲ σαράντα ἡμερῶν φυλακίση, γιατί :

«— Τὸ καθήκον τοῦ φρουράρχου εἶνε νὰ διατάσῃ καὶ οὐχὶ νὰ ἐκτελῆ καθήκοντα περιτολάρχου καὶ ἀστυνομικῶν κλητήριων.»

Οἱ παλαιοὶ φοιτηταὶ

Οἱ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, στὰ παλῆν καλὰ χρόνια, δὲν πατοῦσαν ποτέ στὶς παραδόσεις. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς θέλησε κάποτε νὰ δόσῃ ἔξετάσεις καὶ 3-4 ἡμέρες προηγουμένως πήγε στὸ σπίτι τοῦ καθηγητοῦ Φοραερίτη νὰ τὸν παρακαλέσῃ γιὰ κάτι.

Στὸν κῆρο τοῦ σπιτιοῦ, ὁ φοιτητὴς συνάντησε κάποιον σεβάσιμο κῆριον νὰ κόβῃ βόλτες.

— Ἐπάνω εἶνε ὁ κ. καθηγητῆς; τὸν ρώτησε.

— Τί τὸν θέλεις, παιδί μου; τοῦ εἶπε ὁ γηραιὸς κῆριος.

— Πρόκειται νὰ δώσω ἔξετάσεις κ' ἤθελα νὰ τὸν δῶ μιὰ στιγμῆ.

— Τὸν γνωρίζεις τὸν κ. καθηγητῆ;

— Ἄν τὸν γνωρίζω; Τί λές γέρο! Τὸν καθηγητῆ μου δὲν ἔξερο.

— Πήγανες τακτικά στὶς παραδόσεις του;

— Τακτικώτατα.

— Ἐτσι, ἔ;

— Ἀμὴ πῶς;

— Ἐ, λοιπὸν, ἐγὼ εἶμαι ὁ Φοραερίτης!...

Ἄ ὀδύνηος ὁ φοιτητῆς φεύγει κ' ἀκόμα φεύγει!...

